



# SvD KULTUR

Torsdag 26 januari 2012

svd.se/kultur



## Tröttsam uppmaning att kvinnor ska rycka upp sig

KRISTIN LUNDELL, Sidan 2

## TRAGISKT SLUT FÖR ANGELOUPOULOS

Nyheter sid 5



# Brutalt

Lucy Glendinnings skulpturer av skyddslösa barn väcker känslor sid 7



Sandberg • Nybrogatan 9 • Stockholm  
www.sandbergsweden.com



### 201 ringar – tusentals kombinationer

Du hittar hela vårt smyckeskrin i vår butik på Nybrogatan 9.  
Boka gärna tid för en personlig visning 08-679 90 20.

BONBON 106 500:- | BONBON 29 900:- | MOUSE 21 400:-

## MÅLERI

## Susanne Johansson

En subtil målar kraft, en inkännande penselmästare och en utställning som ingjuter hopp. Susanne Johanssons (fd Simonsson) måleri har öppnat upp sitt inre sedan vi såg hennes verk senast. Labyrinten har numera en given lösning och det abstrakta är mer figurativt. Kvar finns ett sällsynt rikt måleri och ett starkt ha-begär. Galleri Magnus Karlsson, t o m 19 februari.



Head Box I, 2011.

## MÅLERI

## Love E Lundell

Love E Lundells experimentlusta är stor och yvig. Referenserna till Jockum Nordström och Dick Bengtsson är tydliga, men Lundell lyckas ändå göra bildspråket till sitt eget. Verken passar perfekt till alla ljusa soffor i Vasastan, men har också ett djup och en vilja att nå längre än så. Reduktion ligger inte för Love E Lundell, men väl en vilja att beröra. Galleri Anna Thulin t o m 18 februari.



Jag minns det som om du vore död, 2011.

## KONST

# Fjädertäckta barn oroar och berör

## SKULPTUR

## Lucy Glendinning

Galleri Andersson Sandström, Hälsingegatan 43  
T O M 12 FEBRUARI

Från barnkulturen är vi välbekanta med djur som antar mänskliga uttryck för att närma sig det svåra och viktiga i livet, som orättvisa, utanförskap, förlust eller miljöförstöring. I den grekiska mytologin byter gudar med lätthet skepnad från människa till djur, till exempel när Zeus som tjur eller svan mer eller mindre våldsamt förför olika nymfer.

När en människa förvandlas till ett djur är det dock oftast som ett straff, tänk på jägaren Akteon som smygtittade på jaktens gudinna Artemis. Förvandlad till rådjur fick han värsta tänkbara bestraffning när hans jakthundar fångade och åt upp honom, allt för att göra sin herre stolt.

I Lucy Glendinnings utställning på Andersson Sandström finns tre skulpturer i form av sovande barn, mer eller mindre i naturlig storlek, fångade i en metamorfos någonstans mellan människa och fågel. Barnfigurerna är täckta från topp till tå av svarta, vita eller ulliga fjädrar från gås och



Baby Jesus II, 2011.

fasan. Som vore de kroppar lätt täckta av mossa, utan gluggar för ögon, näsa eller mun. Förstummade och förstelnade i fosterställning ser de skyddslösa ut. Glendinning fångar något näpet, tryggt och samtidigt ömtåligt, precis den känslan man kan få när man smygtittar på små barn i deras sömn.

Glendinning är en skulptör som framförallt arbetar med offentliga uppdrag där skulpturer av människor balanserar och sträcker sig ut mot himlen – figurer och poser som ligger nära Carl Milles arbeten, kanske farligt nära. Hon skriver också poesi och, som i utställningen hos Andersson Sandström, under-

söker människosläktets djupare och mörkare lager.

I sina texter och skulpturer uttrycker hon ett behov av något annat utanför det naturvetenskapliga och kapitalistiska tidevarvets fattigdom på andlighet. I sitt poem frågar sig konstnären om vi kan motstå evolutionen. Eller, blir det som med det mesta, allt kan köpas för pengar?

På väggen hänger ett korsfäst barn, dock utan blod, kors eller spikar. Den nakna, hudliknande ytan på figuren är i stället dekorerad med en blomslinga och det hela är på samma gång suggestivt och övertydligt.

En del, sägs det, har börjat gråta bland hennes skulpturer, kanske för att stillheten och kropparnas förvandling påminner om den eviga sömnen, ett oförlåtligt straff för alla barn. Den fridfulla och samtidigt brutala iscensättningen av barnfigurer täckta med fjädrar, övervakade av en Kristusfigur, blir en balansgång mellan finstämd andlighet och pekor. Det är en hal gräns men en utställning som onekligen väcker känslor.

KATARINA WADSTEIN MACLEOD

kultur@svd.se



Feather child III, 2011.

FOTO: GALLERI ANDERSSON SANDSTRÖM



My mother and I, 2002 (ur Comfort).

FOTO: ELINOR CARUCCI

## Naket kärleksfullt utan försköning

## FOTOGRAFI

## Elinor Carucci: Släkt och Subjekt

Fotografins hus, Slupskjulsvägen 26C  
T O M 3 MARS

Det finns inget insmickrande i Elinor Caruccis fotografier. Det är därför de är så drabbande. De etsar sig fast i minnet, inte nödvändigtvis därför att vi vill komma ihåg dem utan snarare därför att vi inte kan glömma dem. Med sin kamera följer Carucci det familjeliv som utspelar sig runtomkring henne.

Hon började ta bilder på sina föräldrar, när hon själv var i femtonårsåldern. Det var i början av 1990-talet. Den fragmentariska familjekrönikan har fortsatt med både spontana snapshots och arrangerade scener, där Elinor Carucci själv, hennes make och deras små barn är huvudaktörer. Det är som om det allra viktigaste utspelade sig i familjens stängda rum.

I bildurvalet på Fotografins hus är serierna Closer, Comfort, Crisis och My children representerade. Fotografierna arrangeras i ett fritt bildflöde. Ögonblicken adderas till varandra och formar ett flerdimensionellt men också instängt liv. Extrema närbilder växlar med motiv som



Eran and I, 1998 (ur Closer).

fångats på avstånd. Dragkedjans avtryck i huden. Ett knallrött läppstift på moderns läppar. Ett gråtande barn.

Utän att vara chockerande framstår Caruccis familjesvit som vågad i sin hänsynslösa uppriktighet i skildringen av egna erfarenheter. Det är lika kärleksfullt som naket. Hon tvekar aldrig inför att exponera sig själv och sina närmaste i vardagens intima stunder. Kameran granskar detaljer som om den var ett förstöringsglas. Barnen ammas, mjölk droppar från ett svullet bröst, ett blodspår ringlar sig i handfatet. Makar surar, älskande försonas. Högst privat och samtidigt lätt att leva sig in i. Det handlar om livets ordinära gång utan förskönande bilder, utan moralkakor.

För sina bilder av nakna barn har Carucci drabbats av liknande kritik som Sally Mann och hennes Immediate family (1992) med fotografens minderåriga barn som modeller. I en intervju har Carucci själv betonat att hon bryr sig mer om vad hennes barn kommer att tycka om henne som mor än som fotograf. Vi kan bara bedöma det sistnämnda.

JOANNA PERSMAN

kultur@svd.se



Mother puts on my lipstick, 1993 (ur Closer).